

KORTTELI 1

ILONA
TUOMINEN

*Seurustelu-
salaliitto*

BAZAR

*Seurustelu-
salaliitto*

**ILONA
TUOMINEN**

*Seurustelu-
salaliitto*

KORTTELI 1

BAZAR

© Ilona Tuominen ja Bazar Kustannus, 2023

Bazar Kustannus on osa Werner Söderstöm Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-403-494-4

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Luku 1

Valkoinen silkkimekko oli sileä ja viileä, kuin metallista kudottu. Sannista tuntui siltä kuin hänellä olisi ollut yllään jäätä, johon oli upotettu opaaleja, kristalleja ja timantteja. Helmivana kulki pitkin hänen selkäänsä niskasta vyötärölle, ja pitsi peitti hartioita kuurankukkien lailla. Helma leveni polvien kohdalla kuin merenneidon pyrstö, mutta muuten mekko vaikutti olevan valettu suoraan hänen iholleen.

Mekko päällään Sanni eli jo huomiosessa, jolloin hänen ei tarvitsisi olla enää Virtanen. Hänestä tulisi Sarén. Sanni Sarén. Nimi oli kuin supersankarin tai näyttelijän.

Ilmassa oli häitä edeltävän illan huumaa. Sanni ihaili kuvaistaan eteisen peiliseinästä, koukisti polviaan ja pyöritti lantiotaan, heilutteli pilvenkevyitä helmoja puolelta toiselle paljaiden varpaidensa päällä. Hän kuvitteli seisovansa jo Malediivien pehmeällä valkoisella hiekalla, nilkkojaan myöten vedessä, jossa pienet kalat suutelivat hänen varpaitaan. Tylly oli kuin aaltojen kuohua, helmenvaalea silkki kuin valoa puhtaimmillaan. Mekko oli kaunis, se oli täydellinen, ja niin olisi Sannikin, ainakin yhden päivän ajan.

Mukava mekko sen sijaan ei ollut. Sanni pystyi hädin tuskin liikkumaan tai edes hengittämään se yllään. Hän oli ystäviensä yllyttämänä ostanut sopivan sijaan unelmiensa mekon mutta

luistanut häädieetistään aina tilaisuuden tullen. Elämä ilman sokeria ja suolaa oli kamalaa, eikä moisia uhrauksia ollut lopulta edes kaivattu. Jatkuvista retkahduksista huolimatta mekko mahtui. Se sopi hänen ylleen kuin toinen, virheetön iho.

Sannilla ei tosin ollut aavistustakaan, miten hän oli onnistunut ujuttamaan tiukan mekon ylleen ilman kaasonsensa apua. Juopontuuria varmaan, niin humaltunut onnesta hän oli. Sanni sulki silmänsä ja pyörähti äänettömän valssin tahtiin. Mekon henkeäsalpaavasta puristuksesta huolimatta hän olisi voinut tanssia koko illan, läpi yön, aamuun asti, mutta nyt hänellä alkoi olla jo kiire riisua se päältään.

Sanni valssasi paljain jaloin makuuhuoneeseen. Hän silitti vielä kerran silkin peittämiä kylkiään ja kurkotti sitten selkäänsä taa avatakseen helmirivin piilottaman vetoketjun. Sormenpäät hipaisivat lapaluiden välissä killuvaa vedintä mutta eivät yltäneet siihen. Hän veti vatsan sisään, pidätti henkeään ja yritti uudelleen. Menestys oli toisella yrittämällä yhtä heikko kuin ensimmäisellä. Mekko oli kiertynyt Sannin ylle kuin kuristajakäärme. Hän väenteli ja kiemurteli vapautuakseen sen otteesta, mutta mekko ei ollut halukas irrottamaan vaan liimautui pintaan puskeneen hikikerroksen myötä yhä tiukemmin kiinni hänen ihoonsa.

Max tulisi pian kotiin, eikä hän saisi nähdä morsiantaan hääpuvussa. Sanni ei ollut taikauskoinen, mutta häitään hän ei ollut valmis riskeeraamaan. Vanhojen uskomusten mukaan monenmoisat pahat henget väijyivät hääparia. Siksi hänet oli pesty suolalla ja jauholla polttarisaunassa, siksi hän oli kerännyt hääauton perään säilykepurkkeja ja vanhoja kenkiä, ja siksi Max ei saisi nähdä häntä morsiuspuvussa ennen vihkimistä. Jos pahoja henkiä oli olemassa, ne eivät hänen avioliittoaan uhkaisi.

Sanni kipitti upouuden kaksisataaneliöisen omakotitalonsa toiseen päähän. Olohuoneen ikkunat ylsivät lattiasta kattoon

asti, mutta naapureista ei näkynyt vilaustakaan. Joulukuun pimeys ja monen metrin korkeuteen kurkottava tuija-aita piilotivat kaikki ympäröivät talot. Jos joku sattui kotona olemaan, Sanni ei tiennyt, miten kiinnittää hänen huomionsa. Ehtisikö Inari paikalle ennen Maxia? Ehtisikö äiti tai pappa? Häätapauksessa Alma? Pienen pienet askeleet kiidättivät Sannin takaisin makuuhuoneeseen, jossa hän oli hetki sitten hämmekkoonsa pukeutunut ja jonne hän oli jättänyt puhelimensa. Näyttöä koristi ilmoitus uudesta viestistä, vain pari minuuttia sitten saapuneesta. Ei äidiltä, Almalta tai Inarilta, vaan Maxilta.

Pian kotona ☺.

”Ei!” Sanni parkaisi.

Puhelin lennähti sängylle. Sanni veti henkeä, kurkotti kohti vetoketjua, veti uudestaan henkeä ja yritti tahdonvoimalla kasvattaa kätensä pituutta. Hän onnistui hipaisemaan vedintä muttei saanut siitä otetta. Uusi aalto hikeä vyöryi hänen ylitseen, sisällä oli äkisti kuuma kuin tropiikissa. Sanni kiisi takaisin olohuoneeseen ja poimi sohvapöydällä levänneen tablettitietokoneen. Se lipsui hänen nihkeissä käsissään, jotka hikosivat entisestään, kun hän alkoi summamutikassa tökkiä koko taloa ohjaavan sovelluksen kuvakkeita. Hänen tarkoituksenaan oli ollut säätää asunnon lämpötilaa viileämmäksi, mutta ensimmäisen painalluksen jälkeen lämpöpumppu alkoi puhkua kuumaa ilmaa suoraan hänen ylleen.

”Mitä? Ei, lopeta”, Sanni aneli ja tökki painikkeita hieman entistä kovempaa.

Jokin kodinkone alkoi hörppiä painallusten seurauksena vettä.

”Täällä ei ole mitään sammutettavaa”, tabletti vastasi metallisella äänellä. ”Tarkista, onko laite yhdistettynä kotisi langattomaan verkkoon.”

Hääsoittolistan aloittavan Frank Sinatran ääni kajahti kaiuttimiin ja täytti koko talon.

”Kaikki on yhdistettynä verkkoon”, Sanni yritti selittää typerälle älytalolleen.

Helmien sijaan Sanni tunsu hikikarpaloiden valuvan pitkin selkärankaansa. Hän tökki vielä muutaman kerran näyttöä, mutta kun mitään Sinatran äänen voimistumista lukuun ottamatta ei tapahtunut, hän rojahti lannistuneena sohvalle. Suuri virhe, minkä Sanni tajusi heti, kun hänen takapuolensa osui tyynyyn.

Mekko päästi hiljaisen vingahduksen, Sanni kauhistuneen parkaisun. Hän odotti muutaman sekunnin hengittämättä, kuunteli Sinatran ja lämpöpumpun huutoa repeämisen ääntä peläten. Kun mitään ei kuulunut, hän uskaltautui nostamaan kätensä mekon päälle ja kävi sormenpäillään läpi jokaisen liitoskohdan, johon vain ylsi.

Saumat olivat ehjät. Katastrofi oli vältetty.

Sanni huokaisi niin hillitysti kuin vain osasi ja kurkotti sitten kohti lähellä seisovaa jalkalamppua, jonka avulla hän kamposi itsensä mekkoineen ylös sohvalta kuin seiväshyppääjä. Hän ehti tuskin suoristautua, kun ulkoa kuului pamahdus. Auton ovi sulkeutui. Max oli kotona.

Sanni ampaisi eteiseen, jossa hän vain muutama minuutti sitten oli ihaillut peilikuvaansa ja haaveillut häämatkasta. Ulko-ovi naksautti auki juuri, kun hän ehti käytävän päähän.

”Kotona oll...”

Max ehti raottaa tuulikaapin ovea muutaman sentin ennen kuin Sanni hypähti sitä vasten.

”Älä tule sisään!”

”Mitä ihmettä? Miksi en saa tulla?”

Max ei käskyn kyseenalaistamisesta huolimatta yrittänyt päästä tuulikaappia pidemmälle.

”Minulla on hääpuku päälläni.”

”Öö-ö.” Eteisessä oli hetken hiljaista. ”Miten se vaikuttaa sisälle tulemiseeni?”

”Et saa nähdä minua mekko ylläni, se tuo huonoa onnea.”

”No, ota mekko pois!”

”En pysty! Se on niin tiukka, etten yletä avaamaan vetoketjua.”

”Anna minä autan”, Max pyysi ja yritti raottaa ovea, mutta Sanni hypähti jälleen sitä vasten.

”Ei, et saa nähdä minua. Minulla on silmälasitkin päässä.”

Häälehtien kuvissa morsiamilla ei koskaan ollut silmälaseja, eikä Sannilla ollut aikomustakaan käyttää omiaan huomenna.

”Tiedän kyllä, miltä näytät rillien kanssa, olen nähnyt ne päässäsi monta kertaa”, Max tokaisi, mutta hänen oven vaimentama äänensä oli hukkoa olohuoneessa mylvivään musiikkiin.

”Päästä nyt sisään, niin autan sinua.”

”Mutta...”, Sanni surkutteli.

”Käykö, jos suljen silmäni? Anna minun auttaa.”

Ovi raottui sentin, sitten toisen, koko ajan enemmän, kunnes luomiaan tiukasti yhteen puristava Max mahtui ujuttautumaan sisään. Hän haroi käsillään ilmaa, kunnes löysi Sannin.

”Okei, okei, vetoketju. Hetkinen”, Max sanoi ja alkoi kopeloida tulevaa vaimoaan sieltä sun täältä. ”Ei, ei toimi”, hän mutisi nykiessään nenänpäätä ja korvanipukoita ja naurahti möreästi käydessään läpi mekon rinnusta ja kylkiä.

”Vetoketju on kylläkin selän puolella”, Sanni opasti, nyt jo hymyillen.

”Aivan, aivan, odotas”, Max mutisi, pyöräytti hänet ympäri ja painoi talvenviileät huulensa hänen niskaansa.

Vetoketjun hampaat avautuivat suhisten, silkin puristus hellitti.

”Hei, rouva Sarén”, Max kuiskasi vihjailevasti ja pujotti kätensä löystyneen mekon alle. ”Mitäs meillä täällä...”

Sanni ei jäänyt odottamaan, että Max pääsisi lauseen loppuun.

”Silmät kiinni!” hän huudahti ja tarttui mekon valahtaneeseen miehustaan, karkasi tyrmistyneen Maxin otteesta ja syöksyi suoraan makuuhuoneeseen.

Ovi pamahti kiinni ja Sanni sitä vasten. Hän nojaili hetken huohotellen kuin kovankin urheilusuorituksen jälkeen ennen kuin aloitti kirurgin tarkkuutta vaativan riisuutumisen. Hän liu’utti henkeään pidätellen seitinohuet pitsihihat ranteidensa yli ja työnsi mekon varoen nilkkoihinsa, hypähti kangasmytyn keskeltä ja nosti luomuksen ylös sitä peukaloidensa ja etusormiensa välissä puristaen, kuin pinseteillä pidellen, ja sujautti sen turvaan pukupussiin. Vasta kun henkari kirahti vaattetankoa vasten ja kaapin ovi sulkeutui, uskalsi Sanni taas hengittää. Hän kuori vielä muodot kurissa pitävät alusvaatteet yltään, sitten hän oli täydellisen vapaa, kuin kevtälaitumelle vapautettu lehmä. Hän venytteli, kurkotti varpailleen, nautti liikkeistä, joita ei ollut hetki sitten kyennyt tekemään.

Helpotus vaihtui säikähdykseen heti, kun hän kääntyi ja näki huoneen pimeimmässä nurkassa vilauksen omasta peilikuvastaan.

”Herranjumala”, Sanni henkäisi ja hiipi pienen peilin eteen kuin peläten siinä heijastuvaa naista.

Sanni näytti siltä kuin hänelle olisi juuri tehty ruumiinavaus. Mekon saumat olivat piirtyneet kipeän punaisina hänen iholleen, jopa pitsistä näkyi yhä häivähdys. Painaumat kulkevat pitkin kylkiä, navasta rintalastaan, selän poikki, kaikkialla. Sanni yritti hieroa jälkiä pois, mutta epäonnistuttuaan hän päätyi peittämään ne lainaamalla Maxilta hupparin ja verryttelyhousut. Tuttu, arkinen peilikuva oli yhtä aikaa suuri helpotus ja pettymys.

Olohuoneessa oli hiljaista, kun hän palasi. Sinatra oli vaiennut ja niin olivat kodinkoneetkin, eikä kuuma ilma enää puhaltanut

Föhn-tuulen lailla läpi talon. Max seisoj sohvan edessä ja tutki pää painuneena puhelintaan. Sanni hiipi miehen selän taakse ja sujautti kätensä kainaloiden ali halaukseen.

”Sori”, hän mutisi Maxin paitaa vasten.

Max pani puhelimen taskuunsa ja kääntyi syleilemään Sannia.

”Mitä ihmettä oikein sekoilit?” hän kysyi ja antoi suukon Sannin nenänpäähän. ”Etkö taaskaan saanut taloa tottelemaan?”

Sanni mutristi suutaan, Max huokaisi liioitellun tuskas-tuneena.

”Voisit harkita käyttöoppaan lukemista”, Max moitti mutta antoi Sannin nenänpäälle uuden suukon, minkä jälkeen hän heittäytyi pitkin pituuttaan puhtaan valkoiselle sohvalle.

Vaikka Sanni oli vain hetki sitten hikoillut niin vuolaasti, että pisaroita oli varissut lattialle, hän seurasi Maxia sohvalle ja käpertyi tämän lämpöä hohkavaan kainaloon.

”Saitko kaiken valmiiksi Valtterin kanssa?” hän kysyi löydettyään täydellisen asennon.

”Tietenkin”, Max mutisi hänen päälakeaan vasten.

”Täytyykö minun varautua morsiamen ryöstöön?”

Max ei sanonut mitään.

”Kerro nyt”, Sanni maanitteli. ”Mitä puhuitte? Mitä päätitte?”

”En paljasta mitään”, Max sanoi. ”Onko tuo minun paitani?”

Sanni kohottautui aavistuksen ja nykäisi reisiin asti ulottuvan hupparin helmaa.

”Ei ole”, hän väitti silmät suurina.

”Onpas. Haluan sen takaisin, nyt heti.”

Sanni kietoi hupparin tiukemmin ympärilleen ja nuolaisi kielenkärjellään ylähuultaan.

”Ei käy, minulla ei ole mitään paidan alla.”

”Niinkö?”

Max nykäisi hupparin kaula-aukkoa nähdäkseen sen sisään. Sanni ponnahti ylös ja vetäytyi sohvan toiseen pätyyn.

”Minun on varmaankin pakko tarkistaa asia, rouva Sarén”, Max sanoi seuratessaan häntä. ”Omin silmin, sillä...”

Final Countdown -biisi alkoi soida Maxin taskussa ennen kuin hän pääsi lauseen loppuun. Max kaivoi puhelimen esiin, loi siihen ärtyneen katseen, hiljensi soittajan ja jatkoi sitten lähestymistään.

”Etkö aio vastata? Puhelu voi olla tärkeä”, Sanni virnuili.

”Ei ole.”

”Se voi liittyä häihin.”

”Ei liity.”

Max pujotti kätensä hupparin alle ja siveli Sannin yhä hierymistä kipeää kylkeä.

”Kamala mies, odottaisit edes huomiseen, ettei pappi paheksu”, Sanni henkäisi ja heilautti kättään ilmassa kuin hätyyttääkseen pois veren tuoksusta hurmioituneen hytтын.

”Papilla on aika paljon paheksuttavaa viimeisen kolmen vuoden ajalta. Ei hän tästä jaksu välittää”, Max murahti.

Hän veti hiertymiä huomioimatta hupparin pois ja hyökkäsi kikattavan Sannin kimppuun.

Luku 2

Joulukuun alku oli yleensä synkkä ja harmaa, mutta Sannin ja Maxin hääpäivä alkoi sumuisen pehmeänä. Päivästä oli tulossa kirkas, kaunis kuin morsian. Sanni oli toivonut lunta, mutta aurinko korvasi sen erinomaisesti. Lunta vai aurinkoa, säällä ei oikeastaan edes ollut väliä, ei tänään, ei Sannin elämän onnellisimpana päivänä.

Max nukkui edelleen. Hän oli kaunis unissaankin: pitkät raajat pilkkottivat rentoina peiton alta, vaaleat hiukset taipuivat pörrölle otsan yllä, sileä rintakehä kohoili unen levollisessa tahdissa. Pieni hymy karehti hänen huulillaan ja toi esiin häivähdyksen hymykuopista.

Sanni halusi jäädä sänkyyn Maxin viereen, mutta hän suuntasi sen sijaan keittiöön. Miestään enemmän hän himoitsi juuri nyt kahvia. Nukahtaminen oli ollut illalla vaikeaa ja nukkuminen yöllä vielä vaikeampaa, joten Sanni täytti suodatinpaperilla vuoratun suppilon ääriään myöten kahvijauheella. Keitin alkoi poreilla, ääni muistutti tunnetta hänen rintakehässään. Sanni kolisteli hieman ja kuulosteli makuuhuoneen ääniä muttei kuulut mitään, ei edes kuorsausta, joka olisi todistanut, ettei hän ollut yksin kotona.

Hääaamu ei ollut vain aamu muiden joukossa, eikä hääaamiaiseksi kelvannut tavanomainen kaurapuuro. Sanni ei ollut

kummoinenkaan kokki, mutta osasi hänkin valmistaa esipaistettuja voisarvia ja puristaa appelsiinimehua. Kolina yltyi, tällä kertaa vahingossa, kun Sanni lykki taikinanpaloja uuniin ja painoi kaikilla voimillaan appelsiininpuolikkaita sitruspuserrinta vasten. Voisarvet paloivat hieman, eikä Sanni muistanut, kuinka monta minuuttia kananmunat olivat olleet keittymässä, mutta hänen taidoillaan lopputulos oli suorastaan erinomainen.

Kun Max lopulta laahusti keittiöön, kahvikannu oli täyttynyt ja croissantit jäähtyneet. Hän oli yhä alasti, hiukset yhtä porröisinä kuin unessa. Sannin rinnassa poreili jälleen.

”Tänään paistaa aurinko”, hän hymyili, mutta sai vastaukseksi uneliaan murahduksen.

”Olet kauhean aikaisin jalkeilla”, Max valitti.

”Kellohan on jo puoli kymmenen!”

Hymy valahti Sannin kasvoilta mutta palasi hetken kuluttua kiusoittelevampana. Max piristyi heti nähtyään sen.

”Tule tänne, vaimoseni.”

Sanni ei taistellut vastaan vaan antoi Maxin sulkea hänet syleilyyn. Sydän hänen korvansa alla sykki yhtä hermostuneesti kuin hänen omansa.

”Milloin meidän pitikään olla kirkossa?” Max mutisi hänen päälakeaan vasten.

”Puoli neljältä”, Sanni vastasi ja irrottautui halauksesta, muka kaataakseen kahvia mutta oikeasti kätkeäkseen harmistuksensa.

Valillä Sanni epäili, tunsiko Max ollenkaan kelloa, niin usein hän myöhästeli. Hääpäivänsä aikataulun hän olisi sentään voinut opetella eikä uskoa sitä Valtterin huolehdittavaksi. Töissä möinen oli sallittua mutta ei häissä.

Sannin kuppi oli yleensä puolet Maxin kuppia pienempi, mutta tänä aamuna hän oli valinnut heille yhtä suuret mukit riittävän kofeiinimäärän turvaamiseksi. Max joi yleensä omansa mustana, Sanni maidon ja sokerin kera.

”Puoli neljältä?” Max tuhahti eikä vaikuttanut huomanneen mitään. ”Meillähän on kuusi tuntia aikaa!”

”Niin, mutta minä vietän niistä suurimman osan kampaajalla ja meikattavana. Inari saapuu ehostusarmeijoiheen parin tunnin päästä.”

Sanni ojensi täyden kupin Maxille, joka otti sen vastaan pieni mutta vastustamaton hymy huulillaan, riittävän leveä että häivähdyks hienä hienä tuli taas esiin.

”Kuudessa tunnissa ehtii vaikka mitä kivaa”, Max sanoi ja kiersi vapaan kätensä Sannin vyötärölle.

”Malttia, kiitos”, Sanni vastasi suukon kera ja kiemurteli irti Maxin otteesta.

”Minäkin kaipaisin ehostusta”, Max huomautti ja nosti vasemman käden kasvojensa eteen tarkasteltavaksi. ”Herranjestas! Ei, kyllä kynnet on laitettava kuntoon. Ihan kamalat.”

Max heilutteli sormia ja esitteli kynsiään kasvot täynnä teeskenneltyä kauhistusta.

”Sinulla ja Valtterilla on riittämiin tekemistä. Ja vaikkei olisi, Inari ei antaisi sinun jäädä”, Sanni huomautti ja jatkoi ajatuksissaan, ettei kyllä antaisi hänkään – ääneen hän sanoi: ”Minun kynsissäni on riittävästi työskarkaa.”

Sanni pureskeli hermostuneena kynsiään, minkä vuoksi hänen kätensä olivat usein kelvottoman näköiset ja häävalmisteluiden seurauksena suorastaan raadellut. Onneksi Sanni ei ollut mikään viherpeukalo sen paremmin kuin jauhopeukalokaan vaan oli aina pitänyt kätensä kaukana niin taikinasta kuin mullasta. Ainoa kasvillisuus Sannin ja Maxin uudessa kodissa roikkui seinällä vanhan opetustaulun muodossa. Se oli hajuherneineen ja malvikkeineen kuin pala mummolaa, aikaa, jolloin Sanni oli kulkenut isoäitinsä perässä vanhan puutaloyhtiön pihalla ja huudellut *mikä tuo on* jokaisen uuden kukan kohdalla mutta lähtenyt vastausta kuuntelematta jahtaamaan perhosia.

”Haluan vain olla sinun kanssasi tänään”, Max sanoi ja otti Sannin uudestaan syliinsä. ”Mennään takaisin sänkyyn.”

Sekä Maxin puristus että katse olivat niin tiukkoja, että Sannin vastarinta oli murtua, mutta hänen pelastukseensa *Final Countdown* alkoi soida makuuhuoneessa juuri sopivasti. Max päästi hänestä ärähtäen irti ja lähti seuraamaan musiikkia.

Sanni ehti täyttää ja syödä kokonaisen voisarven ennen kuin Max lamsi takaisin keittiöön puhelin kädessään.

”Valtteriko?” Sanni kysyi.

Hymy oli poissa ja housut jalassa, minkä Sanni tulkitsi tarkoittavan, että Max oli vihdoinkin hyväksynyt, ettei paluuta sänkyyn ollut.

”Tietenkin”, Max murahti katse kiinni puhelimessa. ”Hän ja Inari ovat juhlapaikalla, ja ilmeisesti pöydät on järjestetty eri tavalla kuin sovimme. Hemmetti.”

”Mutta sinähän kävit eilen paikalla Valtterin kanssa”, Sanni ihmetteli. ”Eivätkö pöydät olleet silloin vielä paikoillaan?”

”Paikoillaan?” Max toisti ja nosti katseensa puhelimen näyttöltä Sanniin. ”Eivät vielä silloin, kun kävimme, niitä siirreltiin vasta. Ihme tunareita.”

”Inari hoitaa homman”, Sanni vakuutti lievittääkseen miehensä huolta. ”Häneen voi aina luottaa.”

Inari Tähti oli Sannin paras ystävä ja kaaso, aivan kuten hänen poikaystävänsä Valtteri oli Maxin paras ystävä ja bestman. Valtteri ja Max – ja sitä myötä myös Inari – olivat tunteneet toisensa jo vuosikymmenen. Sinä aikana he olivat ystäväystyneet, jotkut rakastuneetkin, ja ennen kaikkea perustaneet yhteisen yrityksen, mainosalalla toimivan VIME Artin. Koko kaveripiiri oli seissyt alusta lähtien yhteisen hankkeen takana. Se oli sitonut heidän elämänsä yhteen, tehnyt heistä perhettäkin läheisempiä. Tähän perheeseen Sanni liittyisi jopa mieluummin kuin Saréneihin, vaikka Maxin vanhemmat ihania olivatkin.

Virtasen sydämen logiikkaa

#hyvänmielenkirjat

Sanni Virtanen on keskisuuren tukkukaupan surkein myyjä ja maailman onnellisin morsian, mutta hetkessä onnesta on jäljellä vain hääpuvun riekaleet ja asuntokriisi. Jälkimmäisen ratkaisee Antero-pappa ehdottamalla muuttoa tyhjiillään seisovaan puutalo-osakkeeseensa, Sannin lapsuusajan mummolaan. Seinänaapurina on tosin vanha ja äkeä Koistisen ukko, mutta jopa hänestä on enemmän seuraa kuin Sannin ystävistä, jotka ghostaavat tämän tylsyti.

Sydämeen sattuu. Sanni hakee lopulta lääkettä erotukiryhmästä ja törmää yllättävään kohtalotoveriin, jonka kanssa hän päättää näyttää kaikille jättäjille ja pettäjille, mitä "oikea" onni on.

Ilona Tuomisen *Seurustelusalaliitto* avaa portin lämminhenkiseen romaanisarjaan ja syreenintuoksuiseen pihaan turkulaisessa Poppeli-puutalo-korttelissa, joka toivottaa tervetulleiksi kaikki sinne tiensä löytäneet.

K

